

ONDER DE STERREN DIE HEILIGE NACHT, WERD ER EEN KINDJE GEBOREN

A. van Hartingsveldt

In Nazareth woonde eens een jonge vrouw.
Maria heette zij.

Zij was niet rijk, niet voornaam, och nee!

Zij kon zich niet kleden in fraaie gewaden en droeg geen kostbare oorringen.

Haar huis was klein, haar leven eenvoudig, want zij was maar arm. En Jozef, de timmerman, met wie zij spoedig zou gaan trouwen, was ook niet rijk: hij was slechts een eenvoudige werkman.

Wie zou letten op die jonge vrouw en die werkman? Niemand immers?

De mensen zochten veel liever de gunst van de rijken, de aanzienlijken der wereld.

En toch . . .

Wisten de mensen dan niet, dat Jozef en Maria eigenlijk een prins en een prinses waren, nakomelingen van de beroemde koning David?

Eerden zij hen niet om hun hoge afkomst?

Och nee, bijna niemand wist dat zij koningskinderen waren.

En de achting voor Davids nakomelingen bestond niet meer.

De oude koninklijke familie was verarmd, haar aanzien verschrompeld, haar macht vergaan.

Vréémnden regeerden nu over het volk Israël. Augustus, de verheven keizer van het Romeinse Rijk, was de machtige gebieders over vele volken, óók over het Joodse.

En Herodes, de Edomiet, had hij aangesteld tot koning te Jeruzalem.

Een wrede, eerzuchtige Edomiet, een heiden, koning over het volk van God! Erg was dat! Ja, diep was het volk des Heren gezonken, héél diep!

Dat kwam, doordat er nog maar zo weinig waren, die God waarlijk wilden dienen.

En onbekend, ongeacht, leefden in de kleine stad Nazareth de twee verarmde koningskinderen, Jozef en Maria.

Maar toen — op een dag! . . . .

Op een dag zond God vanuit de heerlijke hemel een Zijner hoogste dienaren naar omlaag.

Gabriël was het, de blinkende aartsengel, die voor de Troon stond. Die moest de heerlijkste boodschap van alle tijden gaan brengen op de aarde.

Gabriël flitste naar omlaag, op bevel van zijn Goddelijke Meester. In Nazareth, de kleine stad in Galilea, trad hij een woning binnen. Maria woonde daar, de vergeten koningsdochter.

De mensen achtten haar niet, maar God wél. Die had naar haar omgezien!

O — en het was een wonder — Hij had dit nederige meisje uitverkoren boven alle andere vrouwen. Tot het héérlijkste wat een vrouw kan ontvangen, wilde Hij haar bestemmen.

Iets van de hemelse glans bracht Gabriël mee, toen hij de nederige woning binnentrad.

O, wat schrok Maria, toen de bode Gods voor haar stond.

Haar grote ogen keken bevreesd en verward de engel aan. Haar handen trilden in haar schoot. Maar toen Gabriël begon te spreken, ontroerde zij zeer.

„Wees gegroet, gij begenadigde, de Here is met u, gij zijt gezegend onder de vrouwen,” klonk vriendelijk zijn stem.

„Wees niet bevreesd, Maria; want gij hebt genade bij God gevonden.”

O, de engelenstem klonk zo vriendelijk, zo eerbiedig.

Alle angst viel opeens van Maria af.

In haar ogen glansde een diepe ontroering, een stille verwachting, wat de engel haar kwam boodschappen.

Zij begreep de wonderlijke woorden nog niet goed, maar terwijl zij erover peinsde, vervolgde Gabriël zijn Goddelijke boodschap:

„Zie, gij zult een Zoon ontvangen en gij moet Hem de naam Jezus geven.

Deze zal groot zijn en de Zoon van de Allerhoogste genaamd worden en de Here God zal Hem de troon van Zijn vader David geven en Hij zal koning zijn in eeuwigheid, aan Zijn koninkrijk zal geen einde komen.”

Toen ontroerde Maria nog meer. Zij bloosde van verwarring en ontroering. De heerlijkheid van Gods boodschap overweldigde haar. Zij, de eenvoudige Maria, zou de moeder mogen worden van Jezus, de Zaligmaker?

Haar Kind zou zijn de Zoon van God?

De langverwachte Verlosser, om Wiens komst haar volk zó veel gebeden had, zou zij mogen dragen in haar armen?

Het wonder was té groot, té heilig voor Maria. Zij wilde het woord van de hemelbode wél geloven, maar zij kon het niet begrijpen.

Zij fluisterde: „Hoe zal dat geschieden, want ik ben nog niet getrouwd. Dan kan ik toch niet moeder worden?”

Toen antwoordde de engel — en een grote eerbied was er in zijn stem: „De Heilige Geest zal over u komen en de kracht van de Allerhoogste zal u overschaduwen. Dáárom zal het heilig Kind Gods Zoon genoemd worden.”

Even was het stil.

Gabriël had Gods heilige boodschap gebracht.

Zwijgend zat Maria voor hem, de ogen neergeslagen, verbijsterd door de heerlijkheid van dit woord.

„Jezus, Gods Zoon,” fluisterde zij, „Verlosser der wereld.”

Maar de engel vervolgde — en het was een tweede boodschap, een tweede wonder: „Zie, uw oude nicht Elisabeth zal óók een zoon krijgen, want voor God zal niets onmogelijk zijn.”

Toen kwam er een grote blijdschap in het hart van de jonge vrouw. Het heilig geluk overstróomde haar.

Zij boog deemoedig het hoofd, bevend van ontroering en fluisterde: „Zie ik ben de dienstmaagd des Heren, zoals Hij het wil is het goed, mij geschiede naar uw woord.”

Vol vertrouwen blikte zij toen omhoog, naar Gabriëls edel, ernstig gelaat.

Nog éven zag zij hem — toen was de blinkende gestalte heengegaan.

En stil bleef Maria achter, biddend, peinzend over haar schone geheim.

Er haastte zich een jonge vrouw langs het smalle bergpad. Maria was het, uit Nazareth.

Een blijde glimlach speelde om haar mond, soms stond zij even stil en keek naar omhoog, naar het stralende blauw van de hemel. En het leek, of haar blik hóger ging dan het blauw, nóg hoger! Dan zuchtte zij diep, van geluk en dankbaarheid.

Maar niet lang toefde zij, snel spoedde zij zich weer voort. Al drie, vier dagen reisde Maria zo, ál maar naar het zuiden. Ginds, tussen de bergen van Judea, lag een kleine stad. Daar woonde haar oude nicht Elisabeth met haar man, de priester Zacharias. Naar hèn wilde zij gaan, met haar grote blijdschap. Met hèn wilde zij spreken over háár wonder en hún wonder. O, maar toen Maria aankwam in de stad, het huis van Elisabeth binnentrad, haar nicht met blijde stem begroette, toen wist Elisabeth alles al.

De Heilige Geest had het haar reeds verteld.

Met een blijde uitroep snelde zij op Maria toe en omhelsde haar. En luid riep Elisabeth: „Kom toch binnen, kom toch binnen, gezegend zijt gij onder de vrouwen en gezegend is uw heilig Kind!”

Zij lachte van vreugde, de oude vrouw.

Met glanzende ogen zag zij Maria aan.

„Waaraan heb ik het te danken,” sprak zij eerbiedig, „dat de moeder van mijn Here tot mij komt? O, wat ben jij gelukkig, Maria, dat je het woord van God gelóófd hebt, want alles wat Hij gezegd heeft, zal gebeuren!”

O, wat waren die beide vrouwen gelukkig. En wat hadden zij elkaar véél te vertellen. Maria, wier Zoon de Zaligmaker zou zijn

en Elisabeth, die moeder zou worden van Zijn profet!
Toen heeft Maria uit de volheid van haar hart een lied gedicht,
tot eer van God.
Het was een lofzang, vol blijdschap en dankbaarheid.
De Heilige Geest zelf gaf deze eenvoudige vrouw de woorden in
het hart:

*„Mijn ziel verheft Gods eer:
mijn geest mag blij den Heer
mijn Zaligmaker noemen,
Die in haar lage staat
Zijn dienstmaagd niet versmaadt,
maar van Zijn gunst doet roemen.”*

Drie maanden is Maria bij haar nicht gebleven. Maar kort vóórdat bij Elisabeth en Zacharias het kindje Johannes is geboren — de latere profet Johannes de Doper — is zij teruggekeerd naar Nazareth, naar Jozef, die zij liefhad. Dáár hoorde zij thuis, en ook met hém heeft zij veel kunnen spreken over het schone geheim.

En al begrepen Jozef en Maria dit heilige geheim nog niet helemaal, toch bracht het een heerlijk geluk in beider hart, dat zij er sámen van wisten.

En nóg meer wilden zij sámen God liefhebben, heel hun leven. Niet lang na haar terugkomst uit Judea trouwde Jozef met Maria; hij bracht haar nu in zijn eigen huis.

Daar dachten zij rustig te kunnen wachten op de geboorte van het beloofde Kindeke.

Maar God, in Zijn wijsheid, had ánders besloten . . . .

Augustus, de verheven keizer van het Romeinse Rijk, de machtige gebieders over vele volken, óók over het Joodse, gaf bevel, dat alle onderdanen van zijn wereldrijk ingeschreven en geteld moesten worden.

Toen gingen snelle boden heen, naar noord en zuid, naar oost

en west, om de wil van hun strenge heerser aan alle volken bekend te maken.

In elke landstreek waar zij kwamen, bracht het keizerlijke woord grote opschudding teweeg. Ook in het Joodse land werd de inschrijving bevolen. Tot in de kleinste dorpen kwamen boodschappers bekend maken, dat alle volwassenen moesten gaan naar de stad, waar hun voorouders gewoond hadden, om zich daar te laten inschrijven.

De mensen schrokken van dat bevel. Want nu moesten velen hun huis en werk verlaten om naar hun vaderstad te reizen. Er werd veel gemòrd, door sommigen in 't verborgen, door anderen hardop, er werden vuisten gebald en dreigende woorden gesproken. Maar wíe zou het wagen in te gaan tegen het bevel van de machtige caesar? Niemand immers?

En zij gingen allen op reis, om zich te laten inschrijven, ieder ging naar zijn eigen stad.

Ook Jozef trok weg vanuit Galilea, uit de stad Nazareth. Hij moest gaan naar de landstreek Judea, want daar lag Bethlehem, de stad van Davids geslacht. Daar moest hij zich laten inschrijven. En Maria, die het Kindeke verwachtte, trok mét hem naar de oude koningsstad.

Zij waren immers nakomelingen van David! Koningskinderen! Maar ach, hoe weinig koninklijk zagen zij er uit: stoffig, bezweet, vermoeid van de lange reis.

Geld om een rijdier te kopen of te huren hadden zij niet. Lópen moesten zij de lange weg.

En de weg was zo héét, en Bethlehem was zo héél vér!

Het werd een zware reis voor Maria, zij hijgde van vermoeidheid. Soms schreide zij.

En hóe Jozef haar ook troostte en moed insprak, op het laatst kòn zij bijna niet meer. Och, alles was zo héél ánders gegaan, dan Maria gehoopt had.

Waarom toch moest het bevel van de keizer juist nú komen? O, waarom?

Zij kon niet begrijpen, dat God dit zo wilde. Zij had gemeend

in haar eigen, veilige huis in Nazareth het beloofde Kindeke te zullen krijgen, het dáár stil te kunnen verzorgen en koesteren. . .

En nu? —

Och, Maria begreep wel, dat dát niet meer kon. Spoedig zou haar Kindeke geboren worden. Háár Kindeke! Jezus, de Zalig-maker!

O, maar als zij dáaraan dacht, dan greep zij tòch weer moed. Dan veerde zij tòch weer op en strompelde dapper voort naast Jozef, op de lange weg.

Ze zijn eindelijk in Bethlehem gekomen, die twee. Dodelijk vermoeid, ja, maar zij hadden de zware tocht volbracht.

Nu rusten, heerlijk uitrusten!

Doch nieuwe tegenslag wachtte hun, bittere teleurstelling.

Zij gingen door de straten van Bethlehem, maar die waren zo vol, vól met vreemdelingen.

Zij klopten aan de huizen om nachtverblijf te vragen, maar daar was geen plekje onbezet.

Zij haastten zich naar de herberg, en werden weggestuurd, omdat er niemand meer bij kon.

Was er dan nergens, nèrgens een plekje, waar de moeder des Heren kon rusten?

Wilde geen enkel huis haar, de gezegende des Heren, ontvangen?

Moest dan alles tegen hen zijn?

Moedeloos zwierven zij rond, straat in, straat uit. Het begon al te donkeren.

En toen — eindelijk — hebben zij tòch een plekje gevonden.

O, een schamele plek was het, een donkere stal maar, waar niemand in wilde.

Daar, in een hoek, heeft Jozef van stro een bed gespreid voor zijn vermoeide vrouw.

Zij hebben hun avondeten gegeten en zijn ter ruste gegaan.

Toen daalde stil de nacht over Bethlehem en hoog aan de donkere hemel straalden de sterren over de slapende wereld . . . .

O, maar in dié nacht! . . . .

In die stille, heilige nacht! . . . .

Duizenden vromen hadden erom gebéden, maar hebben het niet gezien!

Duizenden onverschilligen hadden het kúnnen weten, maar hebben geslapen!

In die nacht heeft God het wonder verricht.

In die Kerstnacht heeft God het heilig Kind geschonken.

Daar, in de schamele stal werd Maria's zoon geboren.

Maria's zoon? Góds Zoon! De Heiland der wereld, reeds eeuwenlang beloofd!

Het was een wonder van Goddelijke genade.

Het was het héérlijkste wonder van alle tijden.

Want zó lief had God de wereld, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon in die nacht gegeven heeft, opdat allen die in Hem geloven niet verloren gaan, maar eeuwig met Hem leven!

Het Kindeke Jezus, de Koning van hemel en aarde!

Och, maar hoe árm was dat Kind.

Klein en teer lag het in Maria's schoot, zonder aanzien, zonder heerlijkheid.

In doeken werd het gewikkeld en Jozef schoof een houten kribbe bij, maakte er van stro een bedje in. Die kribbe werd de wieg voor het Kind, iets beters was er niet.

Zó arm werd de Heiland, zo bitter arm.

Hij wilde dat zelf. Om onze zonden te dragen was Hij uit de heerlijke hemel gekomen in deze nederige stal. Dát was de grootheid van het wonder.

En niemand was erbij, om het Kindeke te eren, om God te danken voor Zijn heil.

Niemand, dan Jozef en Maria.

Maria drukte haar Kind aan haar hart, in heilige ontroering.

Vol eerbied kuste zij het. „Jezus, Gods Zoon,” fluisterde zij, „Heiland der wereld.”

Toen legde zij het met tedere handen neer in de kribbe.

In de donkere eenzaamheid van de velden om Bethlehem zaten de schaapherders bijeen. Zij hielden daar de nachtwacht over hun kudde.

Soms klonk de kreet van een hongerig roofdier, dat likkebaardend rondsloop om de slapende schapen. Dan stond een der herders op en wierp een smeulend stuk hout in de richting van de gevaarlijke rover. Verschrikt deinsde de rover voor dat stuk vuur af, de staart tussen de benen.

Dan zaten de herders weer bijeen om hun vuur. Zacht praatten zij met elkaar; de rossige gloed van het vuur verlichtte hun verweerde gezichten.

Maar plots, in felle schrik schokten de herders op. Een verblindend wit licht omstraalde hen, het straalde helderder dan de dag op hen neer.

Verbijsterd sloegen de herders de handen voor hun ogen, bevend bogen zij hun gezichten ter aarde. Zij sidderden van ontzetting, zij vreesden met grote vreze.

Maar toen sprak een hemelse stem tot hen, een blijde, vriendelijke stem. En toen zij het waagden op te zien, zagen zij, dat de heerlijkheid des Heren hen omscheen. Een blinkende engel stond bij hen, neergedaald uit de hemel.

De engel zeide tot de herders: „Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die voor héél het volk wezen zal.” Bevend van ontroering luisterden de herders, hun ogen glansden van verbazing.

De engel vervolgde: „U is namelijk heden geboren de Zaligmaker, Christus de Heer, in de stad van David. En dit zal u het teken zijn: gij zult het Kindeke vinden in doeken gewikkeld en liggende in een kribbe.”

Dat was een heerlijke, héérlijke boodschap. De Zaligmaker, de Verlosser geboren! — Voor hén! O, de herders hadden er al zo vaak om gebéden. Zij hadden er al zo lang op gehóópt.

En nu — nu had God op wonderlijke wijze hun gebed verhoord. Het was tè groot, tè heerlijk voor de eenvoudige herders.

Zij vouwden hun handen en bogen eerbiedig het hoofd.
O, maar toen — opééns! . . . .
Toen leek het, of de ganse hemel boven hen wijd openging.
Een menigte van blinkende engelen daalde neer. Nóg groter heerlijkheid, nóg groter glans omscheen de herders.
Het Kerstfeest kwam vanuit de hemel neer tot de aarde. Tot hèn!
O, en er klonk een gezang, zo schoon, zo schóón! Hemels engelen-
gezag: „Ere zij God in de hoogste hemelen en vrede op aarde,
in de mensen een welbehagen.”
Zo iets schoons hadden de herders nog nimmer gehoord. Zo'n heerlijk gezang had nog nimmer op de aarde geklonken.
De engelen hadden het feest uit de hemel meegebracht naar de aarde. Toen werd het ook op de donkere aarde féést. Zo wilde God het.
Kerstfeest in de harten van de herders.
En toen de engelen al zingende weggevaren waren en toen de hemel zich weer achter hen sloot, zaten in het donkere veld nóg roerloos de herders bijeen. Ze durfden nog niet hardop te spreken, zij staarden stil voor zich uit, diep in wondere gedachten.
Een oude, baardige herder fluisterde eerbiedig: „De Zaligmaker — Christus, de Heer.”
Toen sprong een andere herder op en sprak: „Kom, laat ons naar Bethlehem gaan en laat ons zien wat daar geschied is en wat de engel ons heeft bekend gemaakt.”
Toen zijn de mannen gegáán naar de stad. Zij zijn gekomen bij de stal en stommelden binnen, achter elkaar, in grote haast. Zij hebben gevonden een gelukkige Maria, een dankbare Jozef, en in de kribbe het Kindeke, hun Zaligmaker. O, welk een blijdschap, welk een dankbaarheid blonk er in hun vochtige ogen. Zij knielden neer, de ruwe handen eerbiedig gevouwen in gebed. Zij loofden en prezen God en vertelden, hoe God Zijn engelen tot hen gezonden had in het duistere veld.
En toen zij heengingen uit de stal, vertelden ze aan elk die het horen wilde, van het wonder van deze Kerstnacht. Zij waren de eerste evangeliepredikers, zij spraken ervan en zongen ervan

met hun schorre stemmen. Zij deden het ál van dankbaarheid en vreugde.

En Maria, de gelukkige moeder, bewaarde al de woorden van de herders in haar hart. Telkens weer moest zij eraan denken.

Zó is het Kerstfeest van bóven de sterren geworden een Kerstfeest ónder de sterren. God zélf had het door de engelen bij de mensen laten brengen.

De baardige herders waren de éérsten geweest. Maar er zouden er méér komen ! . . . .

Toen het Kindeke Jezus veertig dagen oud was, brachten Zijn ouders het naar de Tempel te Jeruzalem. Daar gingen zij een offer aan God brengen zoals dat in de wet geboden was.

De priester nam achteloos de offergave aan: twee duiven slechts, de geringe gave van arme mensen. Hij breidde zijn handen uit en zegende het Kindeke, zoals dat de gewoonte was.

En toen hij zich afwendde van deze eenvoudige mensen, wist hij niet, dat hij de Verlosser der wereld gezegend had . . .

Maria en Jozef wilden teruggaan, de Tempel uit.

Maar toen, opeens, kwam een oude man op hen toestrompelen in grote haast. Simeon was het, een rechtvaardig en godvrezend man. Eéns had God hem beloofd, dat hij niet zou sterven, vóórdat hij de Zaligmaker zou zien.

O, hoe had Simeon verlangd naar de vervulling van Gods belofte! Maar hij werd al zo oud, zo héél oud. Hij vreesde soms, dat hij de komst van de Zaligmaker niet meer zou beleven.

Tóch bleef hij hopen en bidden, altijd weer.

O, en nu opeens — Gods Heilige Geest openbaarde het hem — nu opeens zàg hij het Kind. De langverwachte Zaligmaker.

Een schok van vreugde ging door de grijsaard heen. Hij strompelde op Jozef en Maria toe, zo snel zijn oude benen hem konden dragen. Zijn ogen straalden van heilige vreugde.

Hij strekte zijn handen uit en droeg bevend van eerbied het Kindeke teder in zijn armen.

Hij sloeg de ogen op, naar de hemel en zong een jubelende lofzang:

*„Zo laat Gij, Heer, Uw knecht,
naar 't woord, hem toegezegd,
thans henengaan in vrede!
nu hij Uw zaligheid,
zo lang door hem verbeid,
gezien heeft op zijn bede.”*

O, nú kon de oude Simeon rustig sterven. Een grote vrede was in zijn hart neergedaald, want hij had zijn Zaligmaker aanschouwd. Gods belofte was heerlijk vervuld.

Ook een stokoud vrouwtje naderde: Anna, een profetes. Zij kwam dag aan dag in de Tempel, om God te dienen. Zij kende Simeon wel en hoorde hem zingen van de Zaligmaker. En met haar verschrompelde stem loofde zij God om de Verlosser, die gekomen was. Zo was het Kerstfeest óók in de harten van deze twee oude mensen gekomen.

Een stoet kamelen kwam door de woestijn gereisd.

Voorname mannen, in fraaie gewaden, droegen zij op hun bultige ruggen, gewapende knechten geleidden hen op de lange, gevaarlijke weg.

Die voorname mannen waren magiërs, sterrenkundigen, die grote wijsheid bezaten. Zij meenden uit de loop der sterren de toekomst te kunnen voorspellen.

Zij kwamen uit verre oosterse landen en reisden naar het westen, naar Jeruzalem.

Hun reis had een bijzonder doel en in hun harten leefde een schone verwachting.

Want op een nacht, terwijl zij op het platte dak van hun huis de stand der sterren bestudeerden, hadden zij aan de donkere hemel een ster ontdekt, schitterender, strálender dan al de andere. Deze ster hadden zij nooit eerder waargenomen. „Een nieuwe ster, een zeer bijzondere,” mompelden zij verbaasd. „Wat mag dát betekenen?”

Zij hadden hun oude boekrollen opengeslagen, waarin over de loop der sterren geschreven stond. Zij hadden ingewikkelde berekeningen gemaakt en God heeft hun gedachten daarbij geleid. „Er is een koningskind geboren,” sprak één van hen, „want wie tegelijk met het verschijnen van zo'n schitterende ster geboren wordt, moet wel een heel bijzonder kind zijn, een Koning!”

„Zou het de Koning van het Westland zijn?” vroeg een ander, „de komende Wereldverlosser, die aan het volk der Joden beloofd is?”

Toen zagen de Wijzen elkaar aan, een blijde gedachte leefde in hun aller hart. En opeens hadden zij hun plan gemaakt, samen te gaan naar Jeruzalem, om het Kindeke, de nieuwe Koning te zien. Rijke geschenken hadden zij met zich genomen, snel waren zij weggerisd.

Zó zijn de Wijzen in Jeruzalem gekomen, de hoofdstad van het oude Joodse land. Want dáár, in het paleis, meenden zij, moest de geboren Koning der Joden wonen.

Zij vroegen aan de voorbijgangers in de straten: „Waar is de geboren Koning der Joden? Want wij hebben zijn ster gezien in het Oosten en zijn gekomen om Hem te aanbidden.”

Maar hoe verbaasd staarden de mensen hen aan.

„De geboren Koning der Joden? Wij hebben geen geboren Koning,” zeiden zij. „Hier woont wèl de koning Herodes, maar die is koning gemáákt. Hij is een Edomiet, geen Israëliet.”

Toen waren de Wijzen op hùn beurt zeer verbaasd. Wisten de mensen dan niet, dat zij een Koning hadden ontvangen?

„Of zouden wij ons vergist hebben?” vroegen zij zich teleurgesteld af.

Zij reden door de stad, informeerden overal, maar niemand kon hen helpen.

Maar het volk van Jeruzalem? Het dromde samen, besprak heftig de woorden van de vreemdelingen.

Arm, onwetend volk! Het verlangde zo vúrig naar de Messias en het wist niet dat vlak bij, nog geen twee uur gaans van Jeruzalem, in Bethlehém, de lang verwachte Messias lag.

Het gerucht van de komst der Wijzen vloog door heel de stad. Het kwam ook in het koninklijk paleis. Toen schrok koning Herodes zeer.

Want als het wáár was, wat de Wijzen beweerden, als er een echte Koning der Joden geboren was, dan moest dat Kind wel zijn grootste vijand zijn.

Herodes, de wreedaard, was een slechte koning en hij wist dat de Joden hem háátten. Hij wist dat er duizenden Israëlieten waren, die wachtten op de andere Koning, de echte, die hen verlossen zou van Herodes' tirannie.

En nu — zou nu waarlijk die Koning geboren zijn? Dat betekende een groot gevaar voor hem.

Toen heeft de sluwe Herodes een plan gemaakt, zo vals! . . . . . Hij liet de overpriesters en de schriftgeleerden bij zich komen. Hij vroeg hun, wáár de Messias, die de Joden verwachtten, geboren zou worden. Van zijn angst, zijn schrik liet hij niets blijken. O, die vraag konden de schriftgeleerden wel beantwoorden. Zij kenden immers alle profetieën en wetboeken? En uit hun hoofd zegden zij de tekst uit de rol van Micha op: „En gij Bethlehem, land van Juda, zijt geenszins de minste onder de leiders van Juda, want uit u zal een leidsman voortkomen, die mijn volk Israël weiden zal.”

Ze zeiden: „Te Bethlehem zal de Christus geboren worden, de profet heeft het voorspeld.”

En zij lachten minachtend, want zij begrepen dat ook koning Herodes geloof hechtte aan het gerucht van het domme volk. Zij, de wetgeleerden, die alles wisten over de Messias, geloofden van die dwaze volkspraatjes niets.

Zij gingen het paleis uit, een spottende trek nog om hun mond. . . . . Maar de koning Herodes wist genoeg.

Heimelijk liet hij de Wijzen bij zich roepen, en met een vals-vriendelijke stem zei hij: „Reist heen naar Bethlehem en zoekt daar ijverig naar dat Kind, en als gij het gevonden hebt, bericht het mij dan, dat ik het ook kan komen aanbidden.”

De Wijzen gelóófdén het woord van de koning. Zij wisten niet

dat een v^àls plan onder zijn vriendelijkheid verborgen was, het plan om het Kindeke te d^oden.

Zij beloofden de koning bericht te zullen sturen, want ze waren v^eel te blij, dat nu eindelijk iemand hun de weg wees. Nog diezelfde avond reisden zij voort.

O, en toen zij buiten de stad kwamen! . . . .

„De ster! Daar is de ster weer!” juichten zij.

Toen beefden de Wijzen van ontroering. Zij hadden zich niet vergist! Nu wisten zij zeker, dat zij op de goede weg waren. Want zie, diezelfde schitterende ster, die zij in het Oosten gezien hadden, straalde weer boven hen. Zij ging hun voor en stond pas stil boven de plaats, waar het Kindeke moest zijn.

Met grote vreugde stegen de Wijzen voor het huis af, eerbiedig traden zij binnen. Zij zagen een vrouw, een man, een Kindeke. O, toen overstroomde hen een heerlijk geluk. Zij twijfelden niet, God had hun immers z^elf de weg gewezen door Zijn ster! Dit eenvoudige Kind m^oest de pasgeboren Koning zijn. Zij knielden neer en aanbaden het. Zij loofden God, en ook in h^un harten werd het Kerstfeest. Die nacht werd de heerlijkste van hun leven. Zij openden hun pakken en droegen vorstelijke geschenken aan: goud en wierook en mirre, zij legden ze eerbiedig neer: rijke gaven voor de geboren Koning. Lang en ernstig spraken zij met Jozef en Maria; het was al h^eel laat, toen zij heengingen.

En in hun harten brandde de Kerstvreugde.

Herodes' valse plan is niet gelukt. God zelf heeft dat verhinderd. De Wijzen zijn niet tot hem teruggekeerd. Door een andere weg zijn ze naar hun land gegaan. God z^elf had hun dat in de droom geboden, en zij hebben Hem gehoorzaamd, uit liefde tot het Kind. Wel heeft de bedrogen koning Herodes in grote toorn getracht t^och het Kind om te brengen. Haastig zond hij een groep soldaten naar Bethlehem en gebod hun alle kinderen van twee jaar en daaronder te doden. Die soldaten gehoorzaamden hun wrede gebieders, het bloed drupte van hun zwaarden, toen zij van hun verschrikkelijk werk terugkeerden. Een groot geschrei was op-

gegaan in Bethlehem, de droefheid was zo groot, zo groot . . . !

En Herodes lachte, hij was gerust.

Maar God in de hemel had gewaakt over Zijn heilig Kind. En reeds lang vóórdat de soldaten hun bloedig werk kwamen ver-richten, waren Jozef en Maria en het Kindeke gevlucht uit Beth-lehem. In Egypte hebben zij gewoond, tot de wreedaard Herodes gestorven is. Toen pas keerden zij terug naar het vaderland, naar Nazareth. De Heiland zou later ook Nazarener genoemd worden.

Het Kerstfeest van bóven de sterren is geworden een Kerstfeest ónder de sterren. God zélf heeft het ons geschonken, opdat wij onze zonden belijden aan het Kind van Bethlehem, en door Hem blijde schuldvergeving mogen ontvangen.

Voor Herodes en de schriftgeleerden en de ongelovigen werd Kerstfeest een vlóek!

Voor de herders, voor Simeon en Anna, voor de oosterse Wijzen werd het Kerstfeest een rijke zegen!

En voor ons? . . . .

*Komt allen tezamen,
jubelend van vreugde:
komt nu, o komt nu naar Bethlehem!
Ziet nu den vorst der eng'len hier geboren.
Komt, laten wij aanbidden,
Komt, laten wij aanbidden,
Komt, laten wij aanbidden dien Koning.*

